သူရဲကောင်း ၄ ဖော်

“ ကျနော်တို့ ဒီမှာ အရက်လာသောက်တာ အိမ်ကလူကြီးတွေ မသိစေနဲ့နော်.. ကို ကြီးဘတုတ်...”

“ အေ့...အေး... ချိတ်ချ...၊ ချိတ်ချပါ တာဂိရာ.. ပူမနေဂျမ်းပါနဲ့... အဟဲ...ဟဲ..”

“ ဟို.. ခင်ဗျား မိန်းမကကော စိတ်ချရပါ့မလား... ဗျ...”

“ အာ့...အေ့... ပိုင်ပါတယ် ကွ၊ ငါ့မိန်းမကလဲ လုံတယ်...လုံတယ်..”

သာဂိ စိတ်ထဲ ရယ်ချင်သွား၏။ အင်း... ခင်ဗျား မိန်းမလုံလို့သာ ကိုသန်းဌေးက လိုးသွားတာပေါ့ဗျာ.. ဟု ပြောထည့်လိုက်ချင်သည်။ သို့သော် ဲဖြစ်တော့ပါ..။ သူတို့အဖွဲ့ကလည်း ကိုသန်းဌေးလမ်းစဉ်ကို လိုက်ကြမည့်သူများမို့ မပြောတိုး အောင်က သာဂိကို မျက်ရိပ်မျက်ခြေပြပြီး တစ်ခွက်ထပ်ထည့်သည်။

“ ရော့...ကိုကြီးဘတုတ်.. ချလိုက်အုံး...”

သာဂိက အရက်ခွက်ကို ကိုဘတုတ်ထံ လှမ်းပေးရင်းပြော၏။ ကိုဘတုတ်က သာ ဂိလှမ်းပေးသော အရက်ခွက်ကို တရှိန်ထိုး မော့သောက်ချလိုက်သည်။ ဖိုးကျော်က အချက်လှမ်းပြသဖြင့် ပထမဆုံး ဆော်ခွဲ

င့်ရသည့် ဖိုးတာလည်း တစ်ခွက်ငှသောက်သည်။ မိန်းမအတွေ့အကြုံ မရှိသေးသ ဖြင့် ဖိုးတာ ရင်တွေ ခုန်နေသည်။ သူတို့လေးယောက်တွင် ဖိုးကျော်တစ်ယောက် သာ မိန်းမအတွေ့ကြုံ ်

့အရှိ၏။ သို့သောဖိုးကျော်က နှုတ်လုံသဖြင့် ဒီကိစ္စများကို သာဂိတို့သုံးယောက် အား လုံးဝ ဖွင့်ပြောခြင်း မရှိ။

လူဆိုသည်က သင့်မြတ်နေတုန်းတော့ ဟုတ်၏။ မသင့်မြတ်တော့လျင် ကိုယ့်အတွ င်းရေးကို ထုတ်ဖော်ပြီး ငယ်နိုင်ကိုင်တတ်သည့် သဘာဝရှိသည်။ နံပါတ် ၁ အစီအ စဉ်အရ မဝင်းခင် စောက်ဖုတ်ကို ဆော်ခွဖြစ်သည်။ ဖိုးကျော်က လီးအဖြစ်၍ နော က်ဆုံးမှသာ ဆော်ရမည်ဖြစ်သည်။

င့်ရသူမှာ ဖိုးတာကြီးဆုံးသည်မလာခင် အိမ်ပေါ်ထပ် သူ့အခန်းထဲဝင်ပြီး စံချိန်မှီ လီးကြီးဆေးကို အညွှန်းအတိုင်း လိမ်းလာခဲ့ပြီး ကြာကြာလိုးနိုင်စွမ်းရှိသည့် ဖျံသို သရီးကိုလည်း သောက်ခဲ့သည်။ ဲထို့ကြောင့် သာဂိနှင့် ကိုဘတုတ်တို့ လေပေး

ဖြောင့်နေစဉ် ပထမဆုံးဆော်ခွ

င့်ရသည့် ဖိုးတာကို အရက်သောက်ထားနှင့်ဖို့ အချက်ပြခဲ့ပြီး သေးပေါက်သလိုလို ဘာလိုလိုနှင့် အိမ်မကြီးကို နောက်ကျောဘက်က ပတ်ပြီး မှောင်ရိပ်ခိုကာ အိမ်ရှေ့ အဖီဘက် ထွက်လာခဲ့သည်။

ဖိုးကျော်က သူတို့အဖွဲ့

့ အရက်သောက်နေစဉ် အိမ်ခေါင်းရင်းရှိ အဖီထက လူစောင့်ပေးဖို့ ပြောလာ၏။ နှုတ်ပိတ်ခအဖြစ် ငွေတစ်ထောင်လည်း ပေးခဲ့သေးသည်။ ပထမတော့ မဝင်းခင် မ စဉ်းစားမိ..။ ငွေ တစ်ထောင်ရ၍ အတော်ပျော်သွားသည်။ အခု သေချာ စဉ်းစားမိ တော့မှ စိတ်ထဲမှာ ထူးဆန်းသလို ဖြစ်နေသည်။ အခုတော့ အိမ်ရှေ့အဖီထဲက စော င့်ပေးပါတဲ့..။ ဒါက ဘာသဘောပါလိမ့်...နော်..။ လွန်ခဲ

့တဲ့ တစ်ပတ်လောက်က သူ့ယောက်ျားကို အရက်အဝတိုက်ပြီး သည်အဖီထမှာ ကိုသန်းဌေးနှင့် နောက်မီးလင်း မျောက်ဇာတ်ခင်းခဲ့ကြ၏။ ထိုသို့ ချစ်ရည်လူးကာ ပျော်မြူးနေစဉ် ပထမတစ်ချီပြီး၍ ကိုသန်းဌေးတစ်ယောက် မဝင်းခင် စောက်ဖုတ် ထဲ လီးတန်ကြီး မြှုပ်ထားရင်း ခေတ္တမှိန်းနေခိုက် မြွေကိုက်ပါသည်ဟု ဆိုပြီး စော က်ဖုတ်ထဲက လီးကြီးကို ကပျာကယာနှုတ်ပြီး ထွက်ပြေးသွားခဲ့သည်။ နောက်နှစ်ရ က်လောက်ကြာမှ သံဆိပ်တက်ခဲ့ပြီး မေးခိုင်ပိုးဝင်လို့ ဆေးရုံတင်လိုက်ရကြောင်း သိရသည်။

“ အား....အမလေး... မြွေ...မြွေ...မြွေ ကိုက်ပြီဗျ... ..”

ဟု အော်လိုက်သော အသံနက်ကြီးကို ကြားယောင်ပြီး ကြောက်စိတ်တွေမွှန်ကာ လုံးဝ အိပ်မရတော့ပေ..။ အလိုးခံရတုန်းက ကောင်းခဲ့တာတွေပင် ဘယ်ဆီလွင့် ပျောက်ကုန်မှန်း မသိတော့..။ ကိုဘတုတ်ကို နှိုးပြီး မလိုးချင် လိုးချင်အောင် ဆွ ပေးရ၏။ အကြောက်ပြေအောင် အရက်လည်း သောက်ထားရသည်။ ဘာစိတ်ကူး ပေါက်သည်မသိ..၊ ထိုညက ကိုဘတုတ် မူးမူးနှင့်လိုးလိုက်သည်မှာ မနက် ၄ နာရီ ဘုန်းကြီးကျောင်း အုန်းမောင်းခေါက်မှ ပြီးတော့သည်။ ကလေးနှစ်ယောက် ရပြီး နောက် ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် အကြာဆုံး အကောင်းဆုံး လိုးပေးခြင်း ဖြစ်သည် ။ ကိုသန်းဌေး အခြေအနေကို သိချင်လွန်းလှသော်လည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို မလုံသဖြ

င့် ပေါ်ပေါ်တင်တင်ကြီး မမေးမြန်း မစုံစမ်းရဲ ဖြစ်နေ၏။ နောက်ဆုံး ကိုသန်းဋ္ဌေး ညီမဖြစ်သူ မြရင်က ပြောမှ မြွေကိုက်ခံရတာ မဟုတ်ဘဲ သံနှင့်ထိုးမိကြောင်း သိရသည်။ သည်တော့မှ ရင်ထဲ ပေါ့ပါးသွား၏။ ကိုသန်းဋ္ဌေး သေမှာကို နှမြောတသလွန်း၍ မဟုတ်၊ သူ့ကို ပူပူနွေးနွေးကြီး လိုးထားပြီး သေသွားလျှင် သေချာပေါက် တစ္ဆေသရဲ ဖြစ်ပြီး အခြောက်ခံရမှာ စိုး၍ဖြစ်သည်။

သူ့မိန်းမကိုတောင် စွဲ့

မည်မဟုတ်..။ လောလောလတ်လတ် လိုးထားသော မဝင်းခင်ကိုတောသေချာပေါက်စွဲပြန်သည်။ ပြီးတော့

မည်..။ ယခုလည်း ဖိုးကျော်က အဖီထဲကနေ လူစောင့်ပေးပါဟု ဆိုလာ.. သာဂိနှင့်နှစ်ယောက် ..ဒါတင်မက တိုးအောင်နှင့် ဖိုးတာတို့ပါ နှင်းမြိုင်ဆိုင်က အရက်ဝယ်ပြီး ဒီမှာ လာသောက်ကြမည်ဟု ဆို၏။ ထိုညက ကိုသန်းဋ္ဌေးနှင့် အဖီထဲမှာ အလုပ်မဖြစ်ကြသေးခင် နှင်းမြိုင်ဆိုင်မှာ အရက်သွားဝယ်ရင်း သာဂိနှင့် ဖိုးတာတို့ကို တွေ့ခဲ့ရသည်။ သူမကိုတောင် နှုတ်ဆက်ကြသေး၏။ နောက်တစ်နေ့ မနက်စောစော ထိုနေရာသို့ သွားကြည့်ရာ သွေးကွက်ကြီးက နည်းတာကြီး မဟုတ်..။ ဘယ်သူမှမသိအောင် မြေကြီးနှင့် ဖုံးဖိထားခဲ့ရသည်။ ထိုညက ကိုသန်းဋ္ဌေး လိုးသွားပုံမှာ မြေကြီးပေါ် မတ်တတ်ရပ်ပြီး လိုးခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ သူမက ခုံရှည်ပေါ်တွင် ထမီလှန် ဖင်ချထိုင်ပြီး ဒူးနှစ်ချောင်းထောင် ပေါင်ကားလျှက် ထိုင်ပေးရ၏။ ပြီးတော့ ကိုသန်းဋ္ဌေးမှာ မြွေကိုက်ခံရတာမဟုတ်ဘဲ သံချွန်နှင့် အထိုးခံရတာ ဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။ အခု

ဖိုးကျော်က အဖီထဲက လူစောင့်ပေးပါဟု ဆိုလာသည်။ မဝင်းခင်တစ်ယောက် တွေးသာတွေ

းနေရသည်။

အဖြေက မရ..။ တစ်ဆက်တည်း ထိုညက ကိုသန်းဋ္ဌေးနှင့် လိုးခဲ

့ရပုံကို တွေးကာ စောက်ဖုတ်ကြီးတစ်ခုလုံး ရှူကြွခုံးထလာ၏။ ထို့ကြောင့် ပေါင်နှစ်ချောင်းကို အနည်းငယ်ဖြဲကားလိုက်ပြီး ထမီကို မလှန်ကာ လက်ဝါးနှင့် ပွတ်ပေးနေမိ၏။ စောက်ဖုတ်ကြီးမှာ သိသိသာသာကြီး ခုံးထနေပြီ..။ ယောက်ျားတွေ

လီးတောင်သည်မဟုတ်..။ မိန်းမများလည်း စောက်ဖုတ်တောင်ပါသည်။ သို့သော်ယောကျ်ားတွေလို အချောင်းမဟုတ်၍ တောင်မတ်နေတာမျိုး မမြင်ရ..။ စောက်ဖုတ်ကြီးတစ်ခုလုံး နဂိုမူလထက် သိသိသာသာကြီး ဖောင်းကြွခုံးထလာတာမျိုး..။ နှုတ်ခမ်းသားကြီးတွေ တင်းရင်းကြွထလာတာမျိုး..။ စောက်ဖုတ်အတွင်းသားနုနုတွေ ရွစိရွစိ လှုပ်လာတာမျိုးကို စောက်ဖုတ်တောင်သည်ဟု ပြောနိုင်ပါသည်။ ကိုဘတုတ်နှင့် အဖွဲ

့များ ကွပ်ပျစ်ပေါ်တွင် အရက်သောက်ရင်း ဘာတွေ သဘောကျနေသည်မသိ..၊ တဝါးဝါး တဟားဟားနှင့် ရယ်မောနေကြသည်။ အံသြစရာကောင်းနေတာက သူတို့အဖွဲ့ကို ဲလူစောင့်ပေးရမည်ဖြစ်သော မဝင်းခင်မှာ အဖီထဲ

က စောင့်နေရပြီး မဝင်းခင်စောင့်ပေးရမည့်သူများက အိမ်ရှေ့ကွက်လပ် ကွပ်ပျစ်ပေါ်တွင် အရက်သောက်ရင်း တဝါးဝါး ပွဲ

ကျနေကြသည်။ မဝင်းခင်တစ်ယောက် သူ့စောက်ဖုတ်ပြဲပြဲ

ကြီးထကို လက်ညှိုးနှင့် ထိုးဆွမွှေနှောက်ရင်း ဖီလင်တွေ အရမ်းတက်နေပါတော့သည်။ အမှောင်ဇာတ်သည် ကာမတဏှာကို အားပေး၏။ ဖိုးကျော်တစ်ယောက် အိမ်နောက်ဖေးကပတ်ပြီး လာခဲ

့ရာ အိမ်ခေါင်းရင်း အဖီရှေ့ဖက် ရောက်လာသည်။ အဖီကို ကာရံထားသော ထရံအောက်ခြေမှာ လူတစ်ယောက်ကိုယ်စာ ဝင်လောက်သည်ဟု သာဂိ ပြောထားသည်။ ထို့ကြောင့် ထရံအောက်ကို ခေါင်းငုံ့၍ အတွင်းသို့ ဝင်လိုက်သည်။ တွဲလောင်းချထားသော မဝင်းခင်ခြေထောက်နှစ်ချောင်းကို အမှောင်ထဲတွင် ခပ်ရေးရေး မြင်နေရသည်။ ဖိုးကျော်က ခေတ္တငြိမ်သက်ရင်း အခြေအနေကို အကဲခတ်လိုက်သည်။ ခြေသလုံးနှစ်ချောင်း၏ အကွာအဝေးကို ကြည့်၍ ပေါင်နှစ်ချောင်း သိသိသာသာ ကားနေသည်ကို သတိထားမိ၏။ ပြီးတော့ တပြွတ်ပြွတ် အသံတွေ ခပ်တိုးတိုး ထွက်နေ၏။ မဝင်းခင်တစ်ယောက် သူ့စောက်ဖုတ် သူနှိုက်ပြီး ွဖီလင်တက်နေတာ ဖြစ်မည်..။ စောစောက ခြေထောက်ကို လှမ်းဆွဲဖို့ စိတ်ကူးလိုက်သေး၏။ လန့်အော်လျှင် ပြဿနာ အြဲ

ကီးအကျယ်တက်ပြီး ပွပျက်သွားနိုင်သည်။ ထို့ကြောင့် အသံအရင်ပေးလိုက်၏။

“ ရှူး……ရှူး….မမ…. မမ……….”

” ရှူး……..မမ……..”

ဖိုးကျော်က စောစောကထက် အသံခပ်ကျယ်ကျယ်ပြုလိုက်မှ စောက်ဖုတ်ထဲ လက်ထိုးဆွနေတာကို ရပ်လိုက်ပြီး ပေါင်နှစ်ချောင်းကို ဖြန့်ခနဲ စိကာ ထမီကို ကပျာကယာ ဖုံးလိုက်သည်။

ဖိုးကျော်က မဝင်းခင် ခြေထောက်ဘေးက ကုန်းထလိုက်ပြီး ပါးစပ်ကလည်း တရှူးရှူး အသံပေးလျှက်

မတ်တတ်ရပ်လိုက်သည်။ အသံသာမပေးလျှင် လိပ်ပြာလွင့်ပြီး အသက်ထွက်သွားနိုင်သည်။ ဖိုးကျော်က မဝင်းခင်ဘေးမှာ ကပ်ထိုင်လိုက်ပြီး……

“ မမ … ဘာလုပ်နေတာလဲ……..”

“ မင်းပဲ အဖီအောက်က စောင့်ဆို…….”

“ အဒါ ဟုတ်ပါတယ်… အခု ဘာလုပ်နေတာလဲလို့…..”

“ ထိုင်နေတာလေ… ဘာပြုလို့လဲ….”

“ အော်….တပြွတ်ပြွတ်…နဲ့ကြားနေရလို့…”

ွ အသံတွေ

“ အဲဒါ…မင်းက ဘာထင်လို့လဲ….”

ဖိုးကျော် ပြောသင့်မပြောသင့် စဥ်းစားနေသေး၏။ နောက်တော့ မထူးပါဘူးလေ စောက်ဖုတ်တောင်

အချိန်ကျရင် လိုးရအုံးမှာပဲ ဟု တွေးမိပြီး…. “ အဟင်း ဟင်း… စောက်ဖုတ်ထဲ လက်ထိုးပြီး အသွင်းအနှုတ် လုပ်နေသလားလို့ ပါ…” “ အင်း ဟုတ်တယ်လေ… အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ…” မဝင်းခင်ကလည်း ပြောင်ကျကျပင် ပြန်ပြောထည့်လိုက်သည်။ ဖိုးကျော်က မဝင်းခင်ကို သိုင်းဖက်လိုက်ပြီး

တုတ်အက်အက်အသံဖြင့် … “ မမ…..” “ ဟင်…ဘာလဲပြော…….” “ ကျနော်တို့ လေးယောက် မမကို ချစ်ချင်လို့….” မဝင်းခင်မျက်နှာမှာ ပြုံးရွှင်သွား၏။ သို့သော် အမှောင်ထဲမှာမို့ ဘယ်သူမှ မမြင်ရပါ..။

“ အောင်မယ်…ဒါက ဘာစကားလ…၊ နင်တို့က ငါ့များ ဘာမှတ်နေတာလဲ…ဟင်….”

ဲ

“ တကယ်ပြောတာပါ မမရ..၊ သာဂိပြောပြလို့ ဟိုတလောက ဒီအဖီထဲမှာ မမနဲ့ ကိုသန်းငွေးတို့ အချစ်ဘရိုတ်ဒန့်ကကြတဲ့အကြောင်း သိပြီးပါပြီ..၊ ...”

“ ဘာ....ဘာ...... ဘယ်သူက ပြောတယ်....”

မဝင်းခင် ပျာပျာသလဲ မေးမိ၏။

“ သာဂိလေ... အဲကြီးကို မနာလိုဝန်တိုဖြစ်ပြီး ခြေသလုံးကို သံချန်နဲ့ ထိုးပစ်ခဲ့တာတဲ့...”

ဒီညက ကိုသန်းငွေး

“ အင်း...အခုမှပဲ ငုတ်နေတဲ့ ပဟေဠိ ပေါ်တော့တယ်..၊ ငါ့ဖြင့် အဟုတ်ကို မြွေကိုက်တာမှတ်ပြီး အဒီညက ဲကြောက်လိုက်တာ.. ချွေးတွေကိုပြန်လို့ အဟင်းဟင်း....”

“ မမက ဘာလို့ကြောက်တာလဲ...”

“ မကြောက်လို့ ဖြစ်မလားဟဲ့... ဒီလိုသေရင် တစ္ဆေဖြစ်ပြီး ငါ့ကိုလာခြောက်မဲ့ဥစ္စာ...”

ဖိုးကျော်က မဝင်းခင်ကို ပွေ့ဖက်လိုက်ပြီး ပါးကိုနမ်းလိုက်၏။ ထို့နောက် နို့ကြီးကို ဆုတ်ချေလိုက်သည်။ နို့ကြီးတွေက တင်းရင်းနုရွနေသည်။ မဝင်းခင်ကလည်း ဖိုးကျော်ကို ပြန်ဖက်ထား၏။ ဒီအခြေအနေရောက်မှတော့ မူနေစရာ မလိုတော့...၊ အခု ကြည့်ပါဦး.. လူပျိုသိုးလေး လေးယောက်ကပါ သူ့ကို ချစ်ချင်လို့ ဆိုပါလား.....။

က နို့ွ

ဖိုးကျော်လက်တွေကြီးတွေကို ဆုတ်ချေပေးနေရာမှ ပေါင်တန်တုတ်တုတ်ကြီးတွေကို ရွရမွမွလေး ပွတ်ပေးနေပြန်သည်။ မဝင်းခင်စိတ်တွေ အကြီးအကျယ် ထကြွလာ၏။ တစ်ပတ်တိတိ လီးနှင့်ကင်းခဲ့ရသဖြင့် ယခုလို လီးနံ့ရလာသောအခါ စောက်ဖုတ်အတွင်းသားတွေက ပွစိပွစိနှင့် လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်လာသည်။ ဖိုးကျော်လက်က စောက်ဖုတ်ဖောင်းဖောင်းကြီးပေါ် ရောက်သွားသည်။ စောက်ဖုတ်အုံကြီးတစ်ခုလုံး ပူနွေးခုံးကြွနေသည်။ စောက်မွေးအုံ အုပ်အုပ်ကြီးကို လက်ဝါးနှင့် အုပ်ပွတ်ရင်း တစ်ပင်ချင်း ဆွဲကြည့်သည်။

ဆဲခုံးထနေသော စောက်ဖုတ်ကြီးကိုလည်း ပွတ်လိုက်ညှစ်လိုက် လုပ်ကြည့်၏။ မ

ဝင်းခင်ပါးကို ဆွဲ့ပြီး

မောနှုတ်ခမ်းချင်း တေ့စုပ်လိုက်၏။ ပြီးတော့ သူ့လျှာကို မဝင်းခင်ပါးစပ်ထဲ ထိုးထည့်သည်။ မဝင်းခင်က ဖိုးကျော်လျှာကို ပါးစပ်ဖြင့် ပြန်စုပ်ပေး၏။ ထိုသို့ သူတစ်ပြန်ကိုယ်တစ်ပြန် လျှာချင်းစုပ်ပွတ်ရင်း ဖိုးကျော်လက်ခလယ်က စောက်ဖုတ်အကွကြောင်းဲကြီးထဲ ရောက်လာသည်။ စိုစွတ်ပူနွေ

း နူးညံ့သော စောက်ဖုတ်အတွေ့ကို ခံစားလိုက်ရသည်။ ဖိုးကျော်က စောက်ဖုတ်အတွင်းသားနုနုတွေကို လက်ခလယ်နှင့် လှည့်ပတ်မွှေနှောက်ပေးသည်။ မဝင်းခင်အသက်ရှူသံတွေ မြန်လာသည်။ သူ့လက်က ဖိုးကျော်ပေါင်ကြားဆီ ရောက်လာသည်။ ပုဆိုးကို

ပေါက်ထွက်မတတ် တောင်မတ်နေသော လီးတံကြီးကို ကိုင်မိသောအခါ အံ့သြရင်ခုန်သွားရ၏။ နည်းတွဲကြီးထွားလွန်းလှသည်။ မာကျောတုတ်ခိုင်

့လီးတန်ကြီး မဟုတ် ၊ အရယ်နှင့်မလိုက်အောင် လွန်းလှသဖြင့် မဝင်းခင်က လီးတန်ကြီးကို ခပ်တင်းတင်း ဆုပ်ကိုင်ရင်း ဂွင်းတိုက်သလိုမျိုး လေးငါးဆယ်ချက်ခန့် လုပ်ပေးလိုက်၏။ ထိုအချိန်တွင် ဖိုးကျော်လက်ခလယ်ထိပ်က စောက်စိငုတ်ပြူး ပြူးကြီးကို ပွတ်ချေပေးနေသည်။

“ အင်း ...ဟင်း... အဟင်း ဟင်း... အင်း အင်း... ကျွတ် ကျွတ်.....”

စောက်စိငုတ်ပြူးပြူးကြီးကို ထိထိမိမိ ပွတ်ချေပေးနေရာ မဝင်းခင် တစ်ကိုယ်လုံး တဆတ်ဆတ် ုတုန်ခါနေသည်။

“ မမ....နာလို့လား...ဟင်......”

“ ဟင့်အင်း... ကောင်းလို့.....”

ထို့ကြောင့် လက်ခလယ်ကို ခပ်ကောက်ကောက်လေးကွေးလိုက်၍ စောက်ဖုတ်အတွင်းသား တည်ဆောက်ပုံနှင့် လျှော်ညီစွ

ာ အံကျဂွင်ကျ ပွတ်ဆွပေးသည်။ ထိမိလွန်းလှသဖြင့် မဝင်းခင်တစ်ယောက် ခန္ဓာကိုယ်ကြီး မတ်မတ်ပြီး အမလေး တလျှက်ရှိသည်။ “ မမ...ကောင်းနေပြီလား...” “ ဟင်း...ဟင်း..အင်း....... ကောင်းနေပြီ....” “ ကျနော် ဖိုးတာကို လွတ်လိုက်တော့မယ်နော်...”

“ အင်း...အင်း.....” ဖိုးကျော်လည်း ရာဂစိတ်တွေ ထကြွနေသဖြင့် ပေါင်ကြားက လီးတန်ကြီးမှာ တောင်မတ်နေပြီ..။ အခွင့်သာတုန်း ဆော်ထည့်လိုက်ချင်သည်။ သို့သော် သူငယ်ချင်းတွေအပေါ် ကတိသစ္စာ ဖောက်ရာရောက်မည်စိုး၍ ကိုယ့်စိတ်ကို မနည်းချုပ်တည်းထားရ၏။

“ မမ....”

“ ဟင် လို့.........”

မဝင်းခင်က စိတ်မရှည်သံကြီးဖြင့် ထူး၏။ တကယ်လည်း စိတ်မရှည်ချင်တော့..။ စောက်ဖုတ်က

ခံချင်လွန်းလှသဖြင့် တလှုပ်လှုပ်တရွရွ တကြွကြွဖြစ်နေပြီ..။ သူလိုးလျှင် ရပါလျှက်နှင့် သူ့ပထွေးဖိုးတာကို လွှတ်မည့်အကြောင်း လျှာရှည်နေ၏။ ဖိုးကျော်က စကားဆက်ပြန်သည်။

“ ဖင်ကုန်းပြီး အလိုးခံဖူးလား ဟင်...”

“ ဟင့်အင်း....”

“ ဖင်ကုန်းခံလိုက်နော်... လိုးသူရော ခံသူရော နှစ်ယောက်စလုံး ကောင်းတယ်ဗျ.. သိလား..”

ဖိုးကျော်က မဝင်းခင်ပါးကို ခပ်ဖွဖွလေး နမ်းရင်း ပြောလိုက်သည်။ ပြီးတော့ လည်တိုင်ကျော့ကျော့လေးကို ပါးစပ်ဖြင့် စုပ်ပေးသည်။ မဝင်းခင်တစ်ကိုယ်လုံး ကြက်သီး တဖျင်းဖျင်း ထသွားသည်။

“ မြန်မြန် လုပ်ကြတော့ကွာ... ကြာရင် မမ သေလိမ့်မယ်.. ”

မဝင်းခင်က ငိုသံပါကြီးနှင့် ပြောရာ ဖိုးကျော်စိတ်ထဲ အလွန်သနားသွားသည်။

“ ကဲ ...လာ ထ... ခုံရှည်ပေါ် လက်ထောက်ပြီး ဖင်ကုန်း...”

ဖင်ဆုံထွားထွားကြီးကိုလည်း ဆုတ်ချေပေးသည်။ နောက်သို့ ပြူးထွက်နေသော စောက်ဖုတ်ဖောင်းဖောင်းကြီးကို ရှုံးခနဲ နမ်းလိုက်၏။ ဖိုးကျော် နောက်တစ်ချီ နမ်းပြန်၏။ မဝင်းခင် တစ်ယောက် အူတွေအသဲ

တွေ ယားလျှက် အော်ဟစ်ပစ်ချစ်စိတ်တွေ ပေါက်လာသည်။ ဖိုးကျော်က စောက်ဖုတ်ကြီးနှစ်ခြမ်းကို လက်နှင့် ဖြဲလျှက် လျှာဖျားနွေးနွေးကြီးဖြင့် ပွတ်ဆွဲ

ယက်လိုက်သည်။ မဝင်းခင်တစ်ယောက် ခါးမှည့်ွတ်၍ ဖင်ဆုံကြီး ကော့တက်သွား
သည်။ စိတ်ရှိလက်ရှိ ဆွထားခဲ့ပြီးမို့.. ဖိုးကျော်လည်း ကာထားသော ထရံအောက်
မှ ငုံ့ထွက်ခဲ့ပြီး လာလမ်းအတိုင်း မှောင်ရိပ်ခိုကာ ထွက်လာခဲ့သည်။ သူရောက်သွား
တော့ ကိုဘတုတ်တို့အဖွဲ့မှာ စကားတွေ ဖောင်ဖွဲ့လို့ ကောင်းတုန်း..။. ကိုဘတုတ်မှာ
ဲဖိုးကျော်ထွပြန်ရောက်လာတာကိုပါ လုံးဝသိပုံမရ..။ သောက်ရင်းစကားပြောရ
င်း
က်သွားတာကိုရော သောက်လျှက်ရှိရာ ရေချိန်လည်း အတော်ကိုက်နေပုံရသည်။
ဖိုးကျော်က ဖိုးတာကို မျက်ရိပ်မျက်ခြေ ပြလိုက်သည်။ ဖိုးတာက အရက်တစ်ခွက်
ငုံ့သောက်လိုက်ပြီး ဖိုးကျော်သွ
ားသည့်လမ်းကြောင်းအတိုင်း မှောင်ရိပ်ခိုကာ ထွက်လာခဲ့သည်။
ကံကောင်းလိုက်ပုံများ တစ်ညထဲနဲ့ လူပျိုသိုးလေးယောက်ရဲ်
့ အလိုး ခံရပေတော့မည်..။ သို့သော
မဝင်းခင်စိတ်က ဖိုးကျော်၏ အယုအယကိုသာယာစွဲပြီ..။
မက်သွားခဲ့
ပြီးတော့ အံ့သြစရာကောင်းသည့် ဖိုးကျော်စိတ်ဓါတ်..။ လိုးခွင့်ရပါလျှက် လိုးချင်
နေပါလျက်နှင့် သူငယ်ချင်းတွေအပေါ် သစ္စာမဖောက်ပဲ ချုပ်တည်းနိုင်းခဲ့သည်။
သူ့လီးက ကိုသန်းဌေးလီးထက် ၂ ဆလောက်ကြီးသည်။ မဝင်းခင်တစ်ယောက် ဟို
ဟိုဒီဒီ အတွေးနယ်ချဲ
့နေစဉ်.. ဖိုးတာတစ်ယောက် ထရံအောက်က ငုံ့ဝင်လာသည်။ ဘယ်အထိများ မှန်
နေသည်မသိ..။ သူ့ကျောကုန်းနှင့် ထရံ ဗျင်းခနဲ ထိသံ ကြားလိုက်ရသည်။ မဝင်းခ
င် သဘောတွေပြီး တခစ်ခစ် ခပ်တိုးတိုး ရယ်မောမိသည်။ ပြီးတော့
ကျသူ့လက်နှင့် မဝင်းခင် ခြေသလုံးသားတွေကို စမ်းနေပြန်သည်။ စောစောထဲဖြင့်
က မဝင်းခင်ကို ဘယ်လိုအနေအထားခံခိုင်းမည်ဆိုတာ တိုင်ပင်ပြီး ဖြစ်၏။ မတ်
တတ်ရပ်လျက် လိုးတာက သူတို့အဖို့ ကောင်းသလို အန္တရာယ်လည်း ကင်းသည်။
တစ်စုံတစ်ရာ ပြဿနာပေါ်လျှင် ရှောင်တိမ်းလွယ်သည်။ အဒေါ်အရွှကြီး ဖြစ်နေ
သည်။

ယ်မို့ ဖိုးတာစိတ်ထဲ ရှက်ရွံ့အားနာသို့သော် အရက်အရှိန်ကလည်းကြီးစိုးထားသဖြ
င့် ရဲတင်းစိတ်အခံ ရှိနေပါသည်။
ပါ အမှောင်ဓါတ်ကလည်း လက်နှင့် ဟိုဟိုဒီဒီ စမ်းကြည့်ရာ ပြည့်တင်းစွင့်ကားနေ
သော မဝင်းခင် ဖင်ဆုံကြီးကို စမ်းမိသည်။ ဖိုးကျော် ဆွထားခဲ့စဉ်ကပင် ခံချင်စိတ်
တွေ ပြင်းထန်နေသော မဝင်းခင်တစ်ယောက် အခု ဖိုးတာက စောက်ဖုတ်ကြီးကို
အောက်ကနေပင့်ပြီး ပွတ်သပ်ပေးလိုက်သောအခါ ပါးစပ်က အီးခနဲ အသံကြီး ထွ
က်ပြီး ဖင်ဆုံကြီးက အထက်သို့ ပင့်ကော့သွ
ားတော့သည်။ ဖိုးတာတစ်ယောက် မဝင်းခင်ကို နိုင်အောင် ဖြုံမှ ဖြုံနိုင်ပါ့မလား
ဟု အတွေးဝင်လာပြီး စိတ်ထဲ သိမ်ငယ်သွားသလို ခံစားရ၏။ အို...မဖြုံနိုင် ဘာဖြ
စ်သေးလဲကွာ.. လေးယောက်ဝိုင်းဖြုံမှတော့ ဒီဖင်ကြီး ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ..။ ဖိုးတာ
က စောက်ဖုတ်အက်ကွဲကြီးထဲ လက်ခလယ်ထိုးသွင်းပြီး စောက်ဖုတ်အပေါက်ကို
ကြောင်းရှာကြည့်နေ၏။ တစ်ခါမှ မိန်းမ မလိုးဖူးသေးသူမို့ စိတ်တွေ အရမ်းလှုပ်
ရှားကာ နှလုံးတုံရင်ခုံနေ၏။ စောက်ဖုတ်အဝကို တွေ့သည်နှင့် တပြိုင်နက် တောင်
မတ်နေသော သူ့လီးတန်ကို ဆောင့်ထိုးထည့်လိုက်သည်။

“ ဇွစ်...ဖွတ်......ဖွ
စ်.......”
“ အား.အ.....အ...အသာ လုပ်ပါဟဲ့......”
ဖိုးတာက စောက်ဖုတ်အတွင်းသားနုနုမြောင်းအကြားသို့ ဒစ်ထိပ်ကြီး ဝင်သွားသ
ည်နှင့် နွေးထွေးသော အတွေ့ကို စတင်ခံစားရ၏။ အသားနုကို အားနှင့် ဆောင့်လိုး
လိုက်သဖြင့် မဝင်းခင် စောက်ဖုတ်အုံကြီးတစ်ခုလုံး ကျင်ပြီး အောင့်တက်သွားသ
ည်။ စွင့်စွင့်ကြီး မြောက်တက်နေသော ဖင်ဆုံထွားထွားကြီးကို အောက်သို့အနည်းင
ယ်ချ၍
င့်ကားကားကျုံ့ပေးလိုက်မှ စောက်ခေါင်းပေါက်အထက်နား ထိုးထောက်ထား
သော ဒစ်ဆံပြူးပြူးကြီးက အောက်သို့စိုက်ဆင်းသွားပြီး စောက်ခေါင်းထဲ တန်း
တန်းမတ်မတ်ကြီး ဝင်သွားပါတော့သည်။ သူ့လီးနှင့် မတန်လောက်အောင် အခေါ
င်းကျယ်ကြီး မဟုတ်သဖြင့် ဖိုးတာ သဘောကျသွားသည်။

ကြပ်လည်း မကြပ်၊ ချောင်လည်း မချောင် အလောတော်အနေအထားမို့ အားတက်သွားသည်။

ခါးနှစ်ဖက်ကို ခပ်တင်းတင်း ဖက်လိုက်ပြီး လူပျိုကြိုးပြတ်ပီပီ အသားကုန် ဆော်ပါတော့သည်။

သိုး နွားသိုး

“ ဖွတ်.....ပြွတ်...ဖွတ်....ဖွတ်......ဖတ်....ွပြွတ်.......”

“ ဖွတ်......ဖွတ်......စွပြွတ်......”

ပ်......ပြွတ်....ဖွတ်...........

ဆောင့်ချက်တွေက ပြင်းထန်လွန်း၏။ ဒီအရွယ်ရောက်မှ ဒီလိုသန်သော လီးမျိုး ခံရဖို့ မလွယ်..။ စောက်ဖုတ်တစ်ခုလုံး ပူရှိန်းနေ၏။ ခံလို့သိပ်ကောင်းနေစဉ်မှာပင် စောက်ဖုတ်ထဲ နွေးခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ အဆောင့်လည်း အရှိန်ပျော့ကာ ရပ်တန့်သွား၏။ ဖိုးတာလည်း မဝင်းခင် စောက်ဖုတ်ကြီးထဲမြှုပ်ထားရင်း အသက်ပြင်းပြင်း ရှူနေသည်။

သို့ သူ့လီးကို မဝင်းခင်လည်း ခုံရှည်ကြမ်းပြင်နှင့် သူ့နှဖူးတိုက်ကာ ဖိုးတာ၏လရေပူတွေ ပန်းထွက်နေတာကို ဇိမ်နှင့် ခံယူနေသည်။ တဖြင်းဖြင်း ဖိုးတာလီးတန်ကြီးက ပျော့ခွေသေးကျုံ့လာ၏။ ဖိုးတာတစ်ကိုယ်လုံး နုံးချိချိ ဖြစ်နေ၏။ လေးယောက်သဘောတူ သတ်မှတ်ထားသော စည်းကမ်းချက်မှာ အပြင်ထွက်ပြီးလျှင် ပြန်မဝင်ရ..။

အဖီထဲမှာပင် အားရအောင် လိုးခဲ့

ွရမည်။ အဖီထဲက မထွက်သေးလျှင် လိုးခင့်ရှိ၏။ ဖိုးတာက ပျော့ခွေကြီးကို စောက်ဖုတ်ထဲက နှုတ်လိုက်၏။ သူ့လက်တစ်ဖက်က မဝင်းခင်၏

နေသော သူ့လီးဆူဖြိုးထွားကားသော ဖင်ဆုံသားနွေကြီးကို ပွတ်သပ်ချေပေးရင်း

ကျန်လက်တစ်ဖက်က

းနွေးအိအငိုက်ဆင်းနေသော သူ့လီးကြီးကို ဂွင်းတိုက်ပေးနေသည်။ ပြန်ဆွလျင် ပြန်ထလာသည်။ ဖိုးတာက လူပျိုသိုးဆိုတော့ မကြာခင်မှာပင် သူ့လီးတန်ကြီးက ပြန်မတ်လာသည်။ မတ်သထက် မတ်အောင် ဆက်ပြီး ဂွင်းတိုက်သည်။ ဖိုးတာ စိ

တ်တွေ ပြန်ထလာသည်။ လီးတန်ကြီးလည်း ပြန်မတ်လာ၏။ အပြင်မထွက်သေး သမျှ အားရအောင် လိုးခွင့်ရှိသည့်အတွျိထပ်ဆော်ရန် သူ့လီးတန်ကြီးကို က် တစ်ခလက်နှင့် ကိုင်လျက် စောက်ဖုတ်အဝထဲ ထိုးသွင်းလိုက်သည်။ ထို့နောက် တရှိန်ထိုး ဆောင့်ဆောင့်လိုးပါတော့သည်။

“ ဖွတ်....ဖွတ်......ပြွတ်.......ဖွတ်....စွပ်.....ဖြစ်.....ဖွတ်....”

“ ဖွတ်....ဖွတ်.......အင့်......အင့်...အမေ့...အားအ....အား... အင့် အီး...အား ရှီး.ကျွတ်ကျျွတ်...အမေ့ အား.......”

အချက်ငါးဆယ်လောက် ဆောင့်ပြီးသောအခါ ဒုတိယအကြိမ် လရေပူတွေ ပန်းထွက်ကုန်ပြန်၏။ ဒူးတွေ

ချောင်ပြီး လူလည်း အတော်နုံးချိမောဟိုက်သွား၏။ စောက်ဖုတ်ထဲက လီးကို ထုတ်လိုက်ရာ ပျော့ခွေ

နေသော လီးက ပလွတ်ခနဲ ထွက်လာ၏။ ဖိုးတာ အလာတုန်းကလို ထရံအောက်က ငုံ့မထွက်တော့ပဲ မှောင်မဲနေသော အဖီထဲကပင် မှောင်ရိပ်ခိုကာ အသာလစ်ထွက်လိုက်၏။

မသိမသာ စကားဝိုင်းတွင် ဝင်ရောထိုင်လိုက်၏။ တိုးအောင်က အရက်တစ်ခွက် ငှဲ့သောက်သည်။ ပြီးတော့ မသိမသာ လစ်ထွက်ခဲ့၏။ အိမ်မကြီးကို ပတ်မနေတော့ဘဲ ဖိုးတာထွက်လာခဲ့သည့်အတိုင်း မှောင်ရိပ်ခိုကာ အဖီဖက်ဆီ ထွက်လာခဲ့၏။ ကိုဘတုတ်ရန် ကြောက်စရာ မလိုတော့..။ ကိုဘတုတ်တစ်ယောက် ဖလက်ပြသွားပြီ..။ ဖိုးကျော်က နာရီကို ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။ နာရီလက်တံက ရှစ်နာရီ ဆယ်မိနစ်ဟု ညွှန်ပြနေ၏။ ဖိုးတာလိုးချိန်မှာ ဆယ်မိနစ်အတွင်းမှာသာ ရှိသည်။ တစ်ယောက်ကို ခန့်မှန်းချေ ဆယ်မိနစ်နှင့် တွက်လျင် သူ့အလှည့်ရောက်ဖို့ မိနစ် ၂၀ လောက်သာ လိုတော့သည်။ ဒါပေမယ့် ကိစ္စမရှိ ၊ နောက်ထပ် ၃ ယောက်ကျန်သေးသည်။ လီးကလည်း သူ့ယောက်ျား ကိုဘတုတ်လီးလောက်ရှိရာ အကြိုက်ခံလို့ ကောင်းပါသည်။ လူငယ်ဆိုတော့ ကိုဘတုတ်ထက် အလိုးသန်သည်။ မဝင်းခင်အတွေးများ အဆုံးမသတ်သေးခင်မှာပင် ခြေသံတရှပ်ရှပ် ကြားရ၏။ ဟော... တစ်ယောက်တော့ လာပြန်ပြီ..။ ကိုယ်တော်ချောက ရောက်ရောက်ချင်း သူ့ဖင်ဆုံထွားထွားကြီး

ကို ဆုတ်ချေပေးလိုက်ပြီးတော့ စောက်ဖုတ်ထဲ လက်ထိုးကြည့်ပြန်သည်။ မကြာ ပါ..။ သူ့စောက်ဖုတ်ထဲ လီးတန်နွေးနွေးကြီး တိုးဝင်လာ၏။ စောစောက လီးတန်နှ င့် ပုံစံချင်း ချွတ်စွပ်တူနေသည့်အတွက် ဖိုးတာများ နောက်တစ်ချီ ထပ်လိုးပေးသ လား ဟု ထင်မှတ်ကာ....

“ ဟဲ့...ဟဲ့........ဖိုး တာ လား.........”

“ တိုးအောင်ပါ... မမ..ဘာပြုလို့လဲ...”

“ အဟင်း ဟင်း...လီးချင်းက တူနေလို့ ဟဲ့......”

တိုးအောင်က ဖိုးတာထက် ဇောပိုထန်ပုံရသည်။ အသက်ရှူသံတွေကလည်း ပြင်း ၏။ သူ့လက်နှစ်ဖက်က ဖိုးတာလို ခါးကို မကိုင်ပဲ နို့ကြီးနှစ်လုံးကို လှမ်းကိုင်သည်။ ဖိုးတာတစ်ယောက် နှစ်ချီသာ လိုးသွားသည်။ နို့ကို တစ်ခါမှ ကိုင်မသွားခဲ့..။ အခု တိုးအောင်က လီးတန်ကို အဆုံးထိဖိမြှုပ်ပြီး နို့ြ

ကီးနှစ်လုံးကို အခြေက ဆွကိုင်လိုက်သောအခါ မဝင်းခင် စောက်ဖုတ်အတွင်းသား တွေ လှိုက်ခနဲ လှိုက်ခနဲ ယားယားကြွလာရသည်။

“ ကောင်းလား ....မ မ......”

“ အင်း ... ကောင်းတယ်... ဒါပေမယ့် နင်က အင်္ကျီအပေါ်က ကိုင်ထားတာဆိုတော့ မထိဘူး...”

သည်တော့မှ တိုးအောင်က အင်္ကျီခပ်ပွပွကို အပေါ်သို့ ပင့်လှန်တင်ပြီး တင်းတင်း ရင်းရင်း နုနုထွတ်ထွတ်

နို့အုံကြီးကို ထိထိမိမိ ဆုတ်ချေပွတ်ဆွလိုက်တော့သည်။

တိုးအောင်က နို့ကြီးနှစ်လုံးကို အခြေကဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး ဒလကြမ်း ဆောင့်ပါ လေတော့သည်။

“ ဖွတ်...ဖွတ်....စွပ်....ပြွတ်....ဖွတ်......ဖတ်......”ွ

ဆောင့်ချက်တွေက မီးပွပြင်းထန်လှ၏။ လီးသေးလို့သာ တော်တော့သည်။ ဒီလို ဆောင့်ပုံမျိုးနှင့်

င့်မတတ် လီးသာကြီးလျှင် စောက်ဖုတ်နှုတ်ခမ်းသားတွေ စုတ်ပြတ်သွားနိုင်သည်။ တစ်ကိုယ်လုံးရှိ အကြောမှန်သမျှ တဖျင်းဖျင်းထလောက်အောင် အကောင်းကြီး

ကောင်းနေပါတော့သည်။

“ ဖွတ်....ပြွတ်...ဖွတ်...ပြွတ်.......စွပ်......ဖွတ်..........”

“ အား..အင်း....အမလေး.......ရှီး.....ကျွတ်...ကျွတ်...အား အမေ့..အ...အင့်...”

တိုးအောင်က ဖိုးတာထက် သုတ်ကိုထိန်းနိုင်ပုံရသည်။ ယခုအချိန်ထိ မပြီးသေး..။ ဆောင့်လို့ ညှောင့်လို့ ကောင်းဆဲ။

“ ဖွတ်.....ပြွတ်....ဖွတ်.........ဖွတ်.....ဖွတ်....”

အချက် ၃၀ လောက်ဆောင့်ပြီးသောအခါ တိုးအောင် လချောင်းထဲ ယားတက်လာသည်။ ကျင်တက်အီဆိမ့်လာသည်။ ရှေ့ဆက်ပြီး သုတ်ကို မထိန်းနိုင်တော့။ ထို့ကြောင့် သုတ်မထွက်ခင် အသကုန်ကြမ်းပါတော့သည်။

“ ဖွတ်....ပြွတ်........ဖွတ်.......စွပ်......ပြွတ်.....ပလပ်...ဖွတ်...အီး..အား..အမေ့...အင့်..အား..ကျွတ်.....ရှီး... အမလေး... အင့်.......အင်း...”

တိုးအောင်တစ်ကိုယ်လုံး ဓါတ်လိုက်သလို တုန်ခါသွားသည်။ ပြီးတော့ တစ်ကိုယ်လုံး တင်းတောင့်သွား၏။ တစ်ဆက်တည်း သူ့လချောင်းထဲက သုတ်ရေပူတွေကို မဝင်းခင် စောက်ခေါင်းထဲ ဗျင်းခနဲ ပန်းထုတ်လိုက်ပါတော့သည်။ တစ်ကိုယ်လုံးလည်း နုံးချိသွားသည်။ မဝင်းခင် ပြီးလုပြီးခင် ဖြစ်သွားသည်။ သို့သော် တိုးအောင်က ဆောင့်နေတာကို ရပ်လိုက်ပြီး သုတ်ရေပူတွေ ပန်းထုတ်နေသည်မို့ အရှိန်ပျက်သွား၏။ လရေတွေ ကုန်သွားသောအခါ သူ့လီးကြီးကို ဆွဲနှုတ်လိုက်သည်။ တစ်ချ ီထပ်ဆွဲဖို့ စိတ်ကူးကြည့်ရာ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်တော့။ တစ်ချီပြန်ဆွဲလျှင် တော်တော်လေး အချိန်ပြန်ယူရမည်။ နောက်လူတွေကို ဲမငဲ့ရာလည်း ရောက်မည်။ ထို့ကြောင့် အဖီထဲမှ ငိုက်စိုက် ငိုက်စိုက်နှင့် ထွက်လာခဲ့သည်။ မဝင်းခင်လည်း မျက်လုံးစုံမှိတ်လျှက် ခုံရှည်ကြမ်းပြင်ပေါ်မျက်နှာအပ်ကာ မှိုင်နေသည်။ ဖိုးတာလို ၂ ချီလိုးဖို့ သူ့လီးသူ ပြန်ဆွနေသည်ဟု ထင်မှတ်ကာ နောက်တစ်ချီအတွက် မျှော်လင့်လျက် ရှိသည်။

သို့သော် အချိန်ကြာသည်အထိ ဘာမှထူးမလာ။

“ တိုးအောင်...ဟဲ

ွ့...တိုးအောင်.... ကျစ်......”

ခပ်တိုးတိုး ခေါ်ကြည့်သည်။ ဘာထူးသံမှ မပေါ်ထွက်လာ။ သေနာကောင်လေး.. တစ်ချီထဲနဲ့ အီစလံဝေသွားပုံရသည်။ တိုးအောင်သာ ဆက်ဆောင့်နိုင်လျှင် သူမလည်း တစ်ချီကောင်းကောင်း ပြီးသွားနိုင်သည်။ အခုတော့ အထွတ်အထိပ်ရောက်ခါနီးမှ မသာလေးက လရေတွေ ထွက်ကုန်သည်။ ဆက်လည်း မဆောင့်နိုင်တော့။ နုံတုံတုံ အတတ ထင်ရသော ဖိုးတာကမှ ဟုတ်တိပတ်တိ နှစ်ချီဆော်သွားသေးသည်။ ထူးဆန်းသော သူမအဖြစ်ကို တွေးမိကာ ဂုဏ်ယူနေမိသည်။ မဝင်းခင်က လေးတန်းမျှသာ အောင်ခဲ့သော်လည်း စာဖတ်ဝါသနာ ပါ၏။ ပြောရလျှင် သူတို့လင်မယားနှစ်ယောက်စလုံး စာဖတ်ဝါသနာ ပါကြသည်။ ကိုဘတုတ်အကျင့်က စာအုပ်ငှားဖတ်လျှင် ပြန်မပေးသော အကျင့်မရှိ။ မြို့ရောက်တိုင်း ငှားငှားလာသော ဝတ္ထုမဂ္ဂဇင်းစာအုပ်တွေ အိမ်မှာ တော်တော်လေး များနေသည်။ ကာမနှင့်ပတ်သက်သော ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ် ဖတ်ဖူးသည်။ ဘဝတစ်ခုတွင် ဝိသာခါကျောင်းအစ်မကြီး နွားမဖြစ်ခဲ

့သည်။ နောက်က နွားသိုးအုပ်စုက အတင်းလိုက်သဖြင့် ပြေးမိပြေးရာ စွတ်ပြေးခဲ့ရာ ဝါးရုံတောထရောက်သွ

ားသည်။ ကံကောင်းချင်လို့လား ကံဆိုးချင်လို့လား မသိ။ ကျောင်းအစ်မကြီး ဝိသာခါလောင်း နွားမလေး၏ ခေါင်းမှာ ဝါးရုံပင်အကြားသို့ တိုးဝင်သွားသည်။ ကြိုးစားရုန်းကန်ပြီး ခေါင်းကိုထုတ်ပါသော်လည်း တော်တော်နှင့် မရနိုင် ဖြစ်နေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် နွားသိုးတစ်ကောင်က နောက်ကနေ ဆော်ပါတော့သည်။ သိကြသည့်အတိုင်း နွားသိုးဆိုတာက ထန်မှထန် ၊ သန်မှ သန်ကိုး..။ ဤသို့ တစ်ကောင်ပြီး တစ်ကောင် အားရကျေနပ်အောင် တက်တက်လိုးသွားကြရာ နွားသိုးအကောင် ၂၀ လောက်ရှိ၏။ ဝိသာခါကျောင်းအစ်မ ဘဝရောက်သောအခါ သူ့ဖြစ်စဉ်ကို ပြန်ပြောင်းအောက်မေ့ကြည့်မိသည်။ ထိုအခါ ကာမဂုဏ်မေထုတ်နှင့် ပတ်သက်၍ အားအရဆုံး အကျေနပ်ဆုံး ဆန္ဒအပြည့်ဝဆုံးဘဝမှာ နွားပျိုမလေးဖြစ်စဉ်ကာလ နွားသိုးအုပ်၏ ဝိုင်းလုပ်ခြင်းခံရသော ဘဝဟု အမှတ်ရမိကြောင်း ဖတ်ဖူးထား၏။ သူ့အတွေးများမဆုံးသေးခင်းမှာပင် သာဂိတစ်ယောက် အဖီထဲ ဝင်လာ၏။ ဟိုတ

စ်လောက ကိုသန်းဌေးခြေသလုံးကို သံချွန်နဲ့ထိုး၍ ဆုံးမခဲ့သော သာဂိပင် ဲဖြစ်ပါ တော့သည်။ သာဂိတစ်ယောက် ရောက်ရောက်ချင်း မဝင်းခင်စောက်ဖုတ်ကြီးကို ရှူးခနဲ ကုန်းနမ်းသည်။ မဝင်းခင် အူတွေအသဲတွေ ယားသားွပြီး စောက်ဖုတ်ကြီး ကလည်း တင်းခနဲ ခုံးထသွားသည်။ သာဂိလီးတန်က ၅ လက်မခွဲ်
ကျော၆ လက်မနီးပါးရှိရာ အတုတ်ကလည်း ဟိုနှစ်ကောင်ထက် သာ၏။ နုထွတ် တင်းအိနေသော နို့ကြီးနှစ်လုံးဆီကို လက်ကရောက်သွားသည်။ ခပ်ဖွဖွလေး ဆုတ် ချေပေးလိုက်သည်။ ပြီးတော့ နို့သီးခေါင်းလေးကို လက်ညှိုးလက်မနှင့် လှိမ့်ချေ ပေးလိုက်သည်။ မဝင်းခင် စောက်ဖုတ်ထဲ ကျင်ခနဲ ကျင်ခနဲ ဆိမ့်တက်သွားသည်။ စောက်ရေတွေလည်း စိမ့်ထွက်လာပြန်သည်။
မဝင်းခင်၏ ဖင်ဆုံထွားထွားကားကားကြီးမှာ မြှောက်ကြွရမ်းခါနေပါတော့သည်။ သာဂိက စောက်ဖုတ်အဝကို
လက်နှင့်မစမ်းဘဲ လီးထိပ်ကြီးဖြင့် နှံ့ကာ နှံ့ကာ စမ်းရှာသည်။ သာဂိက ဟိုနှစ် ကောင်လို အရမ်းကာရော ဇွတ်အတင်း မထိုး။ ညင်ညင်သာသာလေး မြှင်းထိုးသ ည်။ လီးတန်ကြီးက အဆုံးထိ နစ်ဝင်သွား၏။ ပြီးတော့ တဖြည်းဖြည်း ပြန်ထုတ် သည်။ တစ်ခါ ဖြေးဖြေး မြှင်းသွင်း၏။ ဤသို့ လေးငါးချက်လောက် ပြုလုပ်ပေး ပြီး လီးတန်ကြီးကို ဆွဲနှုတ်လိုက်သည်။ဲ
“ မမ.....” “ ဟင်....ဘာလဲ...သာဂိ......” “ မမ ညောင်းနေမှာစိုးလို့... ပုံစံပြင်လိုးရအောင်နော်...” “ အင်း အင်း.....ရတယ်....” မဝင်းခင်က မတ်တတ်ရပ်လိုက်သည်။ နောက် အလှည့်တွင် သာဂိနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ဖြစ်သွားသည်။
အမှောင်ထဲမှာမို့ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် မမြင်ရ။ သာဂိက မဝင်းခင်ခါး ကို ဖက်လိုက်ပြီး မျက်နှာအနှံ့ နမ်းကာ နှုတ်ခမ်းကို စုတ်လိုက်သည်။ မဝင်းခင်က လည်း သာဂိကျောပြင်ကို ဖက်ထားလိုက်သည်။
“ ကဲ...မမ..... ဟိုတလောက ကိုသန်းဌေးနဲ့ လိုးတဲ့ပုံစံမျိုး လိုးကြရအောင် နော်...” မဝင်းခင်နားကပ်၍ တိုးတိုးပြောလိုက်သောအခါ မဝင်းခင်က ခုံရှည်ပေါ်ဖင်ထိုင် ချလိုက်ပြီး ကိုသန်းဌေးနှင့် လိုးစဉ်ကလို ပုံစံမျိုး လုပ်ပေးထား၏။ “ အချ်နန့ ထိုးလို က်တာ ဆို...” ဲ

ဒီညက ကိုသန်းဌေး ခြေထောက်ကို သံခွ“ အင်း .... ဟုတ်တယ်... ဘာလဲ မမက မ ကျေနပ်လို့လား......” “ မဟုတ်ပါဘူး ကွယ်... မင်းသတ္တိကို သဘောကျလို့...၊ မမဖြင့် တကယ်ပဲ မြွေကိုက်တယ် ထင်ပြီး

လန့်ဖြန့်သွားတာပဲ...အဟင်းဟင်း..” ဖိုးကျော်ကို ငဲ့ရအုံ

းမည်မို့ သာဂိလေမရှည်တော့။ သူ့လီးတန်ကြီးကို လက်နှင့်ကိုင်ကာ မဝင်းခင် စောက်ဖုတ်ကြီးထဲသို့ ထိုးသွင်းထည့်လိုက်သည်။

“ ဖြစ်....ဖွတ်........ပလွတ်....စွပ်......ဖြစ်......အင့်..အင့်......အင်း.......အမေ့...အင့်.....”

သာဂိလီးမှာ ကိုသန်းဌေးလီးနှင့် မတိမ်းမယိမ်းဖြစ်ကြောင်း အစမ်း အသွင်းအနှုတ် လုပ်ပေးစဉ်ကပင် မဝင်းခင် သိပြီးဖြစ်၏။ လီးတန်ကြီးကို အဆုံးထိသွင်းပြီးနော က် တစ်ဝက်ကျော်ကျော် ပြန်နှုတ်သည်။ မဝင်းခင်လည်း မျက်စိစုံမှိတ်ကာ ဇိမ်နှင့် ခံပါတော့သည်။ ယခုကဲ့သို့ မဝင်းခင်ကြီးကို လိုးခွင့်ရနေသည်မှာ ရှင်းရှင်းပြောရ လျှင် ဖိုးကျော် ကျေးဇူးကြောင့် ဖြစ်၏။ ဖိုးကျော်မှာ သူငယ်ချင်းကောင်း ပီသ သော စိတ်ဓါတ်အပြည့်အဝ ရှိ၏။ အရက် ၄ ပုလင်းဝယ်ရာ သူကနှစ်ပုလင်းဖိုး ကျ ခံ၏။ မဝင်းခင်ကိုလည်း နှုတ်ပိတ်ခ နှစ်ထောင်ပေးသည်။ သူတို့လေးယောက်ထဲ တွင်ကြီးဆုံး ဖြစ်သည်။ ပြီးတော့

င် ဖိုးကျော်လီးအသူက နောက်ဆုံးမှ လုပ်မည်ဖြစ်သည်။ သူက ဦးစွန့်တဲ့သူများအ ပေါ် မဝင်းခင် ဖီလင်မတက်မှာစိုး၍ဟု

ာပထမလုပ်လိုက်လျှင် ကဆိုသည်။ သာဂိအပါအဝင် ကျန် ၃ ယောက်ကလည်း ဖိုးကျော်ကို သူတို့အဖွဲ့ရဲ့ ခေါင်းဆောင်အဲဖြစ် တညီတညွတ်တည်း သတ်မှတ်ထား ကြသည်။ ထို့ကြောင့် သာဂိလည်း အချိန်ဆွဲမနေတော့ဘဲ ဲခပ်ကြမ်းကြမ်း ခပ်သွ က်သက် ဆောင့်ဆောင့်လိုးပါတော့သည်။ ွ

“ ဖွတ်......ဖွတ်......ဖြစ်.......ပလွတ်......စွပ်.....ပြွတ်........”

သာဂိက ခံ့ရှည်နောက်မှီတန်းကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် ဆွဲကြုံး ဆောင့်ပါတော့သည်။ ကိုင်လျက် အသားကုန်ကြုံးလူပျိုသိုးတွေမို့ သန်ချက်ထန်ချက်ကတော့ အံ့သြကုန် နိုင်ဘွယ် ဖြစ်သည်။ စောက်ဖုတ်ကြီးမှာ ဖူးကြွနူးရွလာသည်။ မာတင်းခုံးထလာသ ည်။ ကျင်ခနဲဆိမ့်ခနဲ ဖြိုးခနဲဖျင်းခနဲ အရသာကို ခံစားနေရသည်။ သာဂိ လချောင်း

တလျှောက် လှိုက်ယားကြွတက်လာသည်။ ဆောင့်ချက်တွေကလည်း ပို၍ ပို၍ ပြ
င်းထန်လာသည်။

“ ပြွတ်….ပြွတ်….ပလွတ်……ဗြစ်…..ဖွတ်……”

အချက်ပေါင်း ၇၀ လောက်လိုးပြီးသောအခါ သာဂိတစ်ယောက် လရေတွေ ပန်းထွ
က်ကုန်သည်။ မဝင်းခင် စောက်ခေါင်းထဲမှာ နွေးခနဲ ရှိန်းခနဲ ဖြစ်သွား၏။ လရေ
တွေ စင်သွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သာဂိက သူ့လီးတန်ကြီးကို ဆွဲ
နှုတ်လိုက်၏။ အဆွကောင်း အဆောင့်ကြမ်းသလောက် သာဂိလရေတွေ အထွက်
များသည်။ လရေတွေထွက်သွပြီး နောက်တစ်ချီ
ားသည်နှင့် အားရကျေနပ်သွားမကျော့ချင်တော့။ မဝင်းခင်ကို ဒီပုံစံအတိုင်း ဆ
က်နေဖို့ မှာခဲ
့ရင်း..သာဂိတစ်ယောက် အဖီထဲက ခပ်သွက်သွက် ထွက်ခဲ့၏။ အဒီနောက် ဖိုး
ကျော်ရောက်လာပြီး မဝင်းခင် ပို၍ခံလို့ကောင်းအောင် ခုံရှည်ပေါ် ကန့်လန့်ဖြတ်
သိပ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ဒူးနှစ်ချောင်းထောင်ပြီး ပေါင်ကြီးတွေကို ကားထားလို
က်သည်။ စောက်ခေါင်းထဲ လီးတန်ကြီး သွင်းထည့်ရသည်မှာ စီးစီးပိုင်ပိုင် ပျစ်ပျစ်
နှစ်နှစ် ရှိလွန်းလှ၏။ ရှေ့က လိုးသွားသော လူပျိုသိုး သုံးကောင်၏ လရေတွေက
စောက်ခေါင်းထဲမှာ ကိန်းအောင်းနေသည်မို့
လီးအသွကြပ်ကြပ်တည်းတည်း နှင့် အလွန် အရသာရှိလှ၏။
င်းအနှုတ်မှာ စီးစီးပိုင်ပိုင် ပြီးတော့ နို့အုံကြီးကို အရင်းက ဖျစ်ညှစ်ကာ စူပြီးတော့
ထောင်နေသော နို့သီးခေါင်းလေးကို ပါးစပ်ဖြင့် တပြွတ်ပြွတ်စို့ရင်း လျှာဖျားလေး
ဖြင့် တို့ကာ ကလိဆွလိုက်သည်။ နို့ကိုစို့လိုက်တိုင်း စောက်ဖုတ်ထဲမှာ ကျင်ကျင်တ
က်သွားသည်။ ဖိုးကျော်လီးတန်ကြီးက တုတ်လွန်းသဖြင့် စောက်ခေါင်းထဲမှာ ပြည့်
တင်းကြပ်နေသည်။ ဖိုးကျော်က နို့ကြီးနှစ်လုံးကို တစ်လှည့်စီ ပြောင်းစို့ပေးရင်း အ
သွင်းအနှုတ်ကို ခပ်မှန်မှန်လေး ပြုလုပ်ပေးသည်။

“ ဖွတ်…ဖွတ်…ဖွပြစ်…..ဗွိ…..ဖွတ်….. အား…အမေ့….အင်း….အင့်…အ….”

စ်…စွပ်….

တဖြေးဖြေး ဆောင့်ချက်တွေက သွက်လက်ပြင်းထန်လာသည်။

“ ဖွတ်...ပြွတ်....ဖွတ်....စွပ်........အမေ့...အင့်......အမေ့...လိုး လိုး...ဟုတ်ပြီ....အမေ့...

အား ... နာ....နာတယ်...ဆောင့်..အမေ့...အား...”

မဝင်းခင်လက်နှစ်ဖက်က ဖိုးကျော်လည်ပင်းကို တင်းနေအောင် ဖက်ထားရင်း တ

ဆတ်ဆတ်တုန်ကာ နှစ်ယောက်သား ပြိုင်တူပြီးသွားပါတော့သည်..။